

UÇUK AİLEMLE KAÇIK MACERALAR

DİKKAT
DAYIM
ÇIKABİLİR!

Dayım balık adam oldu,
olanlar bize oldu.

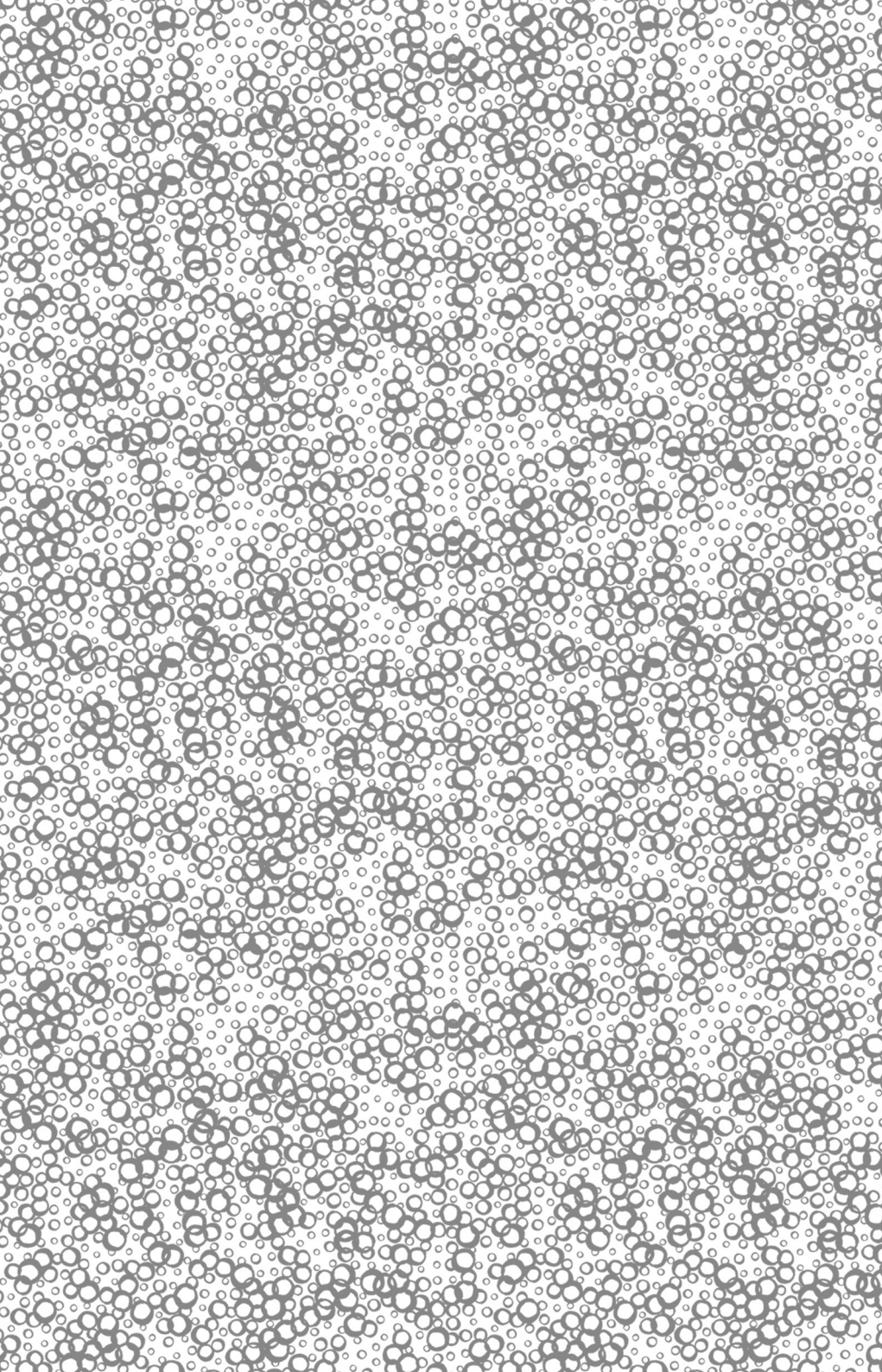
Resimleyen: Merve Altınöz

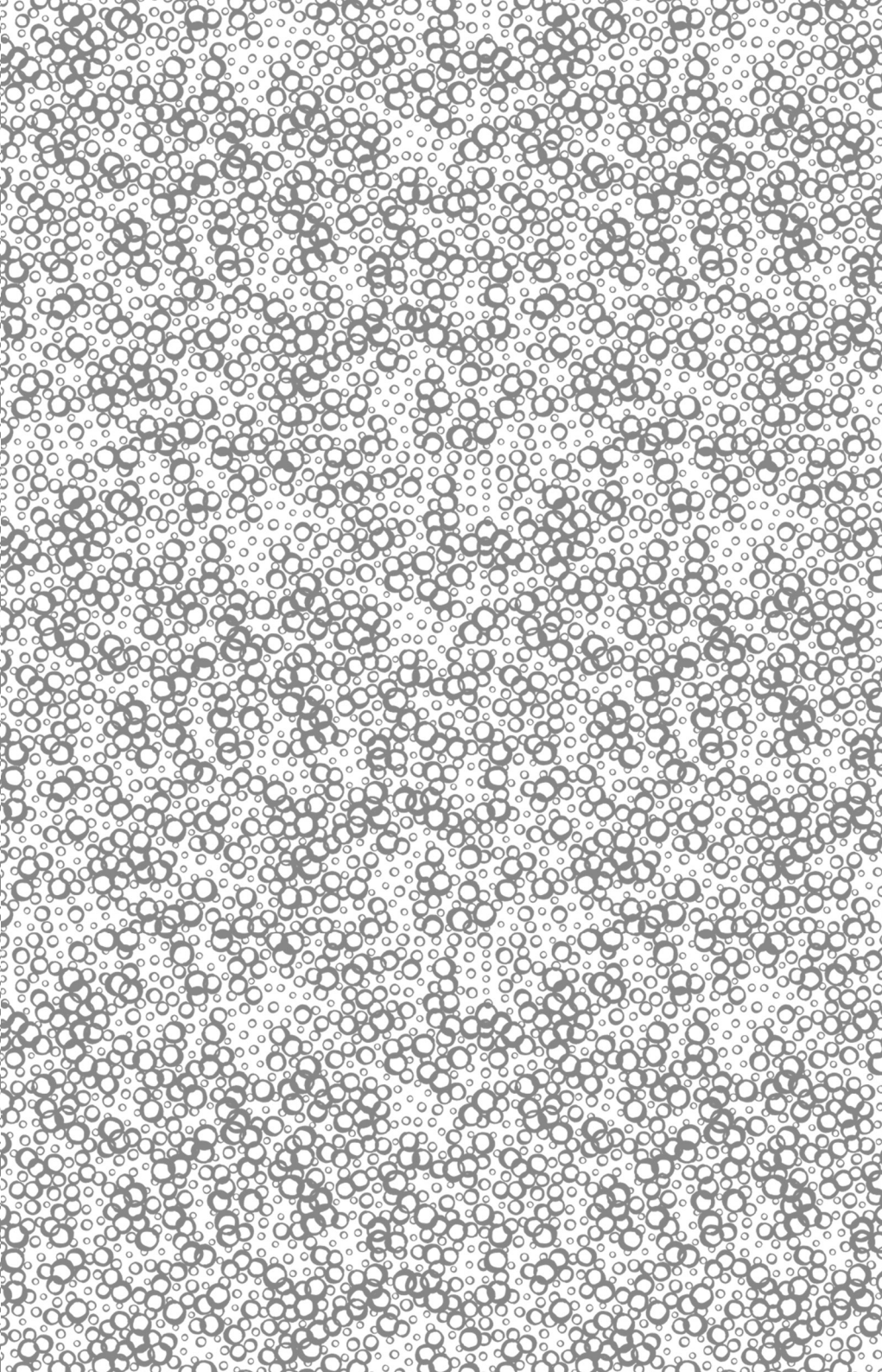
SALİH UYAN

CARPE
DIEM

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Uçuk Ailemle Kaık Maceralar-4
Dikkat Dayım ıkabilir!

Yazar: Salih Uyan
Resimleyen: Merve Altınöz
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarım: Sefer Koan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No:
Genç Kurgu / Mizah
1. Baskı, İstanbul, Mart 2020
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaacılık
Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 8
Davutpaşa / İstanbul
(0212) 501 97 57
Matbaa Sertifika No: 45099

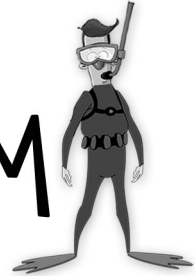
© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

SALİH UYAN

UÇUK AİLEMLE KAÇIK MACERALAR

DİKKAT DAYIM
ÇIKABİLİR!

CARPE
DIEM

Salih Uyan

1976 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Üniversitenin önce İngilizce öğretmenliği ardından sosyoloji bölümlerinden mezun oldu.

Eğitimin farklı kademelerinde öğretmen ve yönetici olarak görev aldı. Çeşitli yayın organlarında eğitim üzerine makaleler yazdı. Eğitim teknolojileri ve uzaktan eğitim alanlarında da özel çalışmalar yaptı.

2000 yılında Türkiye'nin ilk 'Altın Örümcek' ödüllü İngilizce eğitim platformu 'www.dersimizingilizce.com' web sitesini kurdu. Ulusal ve uluslararası birçok eğitim teknolojileri konferansına konuşmacı olarak katıldı.

'Geleceğin Eğitimcileri' platformu tarafından verilen 2021 'Yılın Çocuk Kitabı Yazarı' ödülünü aldı.

Halen özel bir eğitim kurumunda yönetici olarak çalışmakta ve ulusal bir gazetede eğitimle ilgili köşe yazıları yazmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

Carpe Diem'deki Kitapları:

- *Anlıyorum Ama Konuşamıyorum*
- *İngilizce No Problem*
- *Nasıl Fenomen Oldum? - Acayip İşler Takımı*
- *Nasıl Kahraman Oldum? - Acayip İşler Takımı*
- *Anca Beraber Kanka Beraber - Acayip İşler Takımı*
- *Gülmek Var Dönmek Yok! - Acayip İşler Takımı*
- *Şimdi Gözlerini Açabilirsin*
- *Hiçkırık Krizi-Uçuk Ailemle Kaçık Maceralar*
- *Çiğ Köfte Operasyonu-Uçuk Ailemle Kaçık Maceralar*
- *Hamam mı? Tamam mı?-Uçuk Ailemle Kaçık Maceralar*
- *Dikkat Dayım Çıkabilir!-Uçuk Ailemle Kaçık Maceralar*

Dayım balık adam oldu,
olanlar bize oldu...

DAYIMIN DALGİÇ KİYAFETİ

“Dayı, emin misin bu çadıra sığabileceğimize?”

“Eminim oğlum. Burada her şey çok büyük ya. Ondan küçük gözüktüyor. Yoksa on kişi sığar buna.”

Yeşil renkli çadırın etrafında bir tur attım. Sonra eğilip içine baktım. İçerisi gerçekten geniş görünüyordu. Kapı olarak kullanılan bölümü de dışarı doğru açmışlardı. Balkon gibi bir yer olmuştu.

“Karar verebildiniz mi beyefendi?”

Dönüp soruyu soran satıcıya baktım. Samimiyetle ciddiyet arasında gidip gelen bir yüz ifadesiyle dayıma bakıyordu.

Dayım konuşmadan ben araya daldım:

“Bu çadır kaç kişilik acaba?”

“Siz kaç kişisiniz?”

Bu nasıl bir satış tekniği ya? Sanki lokantada karışık kebab siparişı vereceğiz!

“Beş kişi sığar mı mesela?” dedim.

“Zorlarsanız sığar.”

Zorlarsak mı? Yüzümde soru işaretiyle ünlem arası bir ifade oluştu.

Bu arada adam “İsterseniz üçümüz girelim. Kendiniz karar verin” dedi ve çadıra girdi.

Adamın arkasından saçma bir şekilde ben ve dayım da eğilip çadırın içine girdik.

“Nasıl? Rahat mı?”

“Şu an fena değil. Ama iki kişi daha gelirse nasıl sığarız, onu bilemiyorum.”

“Alpeer!”

Bu seslenmeden yaklaşık on saniye sonra, kıvrıcık saçlı genç birisi kafasını çadırdan içeri doğru uzattı.

“Buyurun Erkan Bey?”

“Bir kişi daha al gel.”

“Nasıl yani?”

Eleman durumu anlayamamıştı.

“Oğlum, bir kişi bul bizim çocuklardan. Gelip çadıra girin.”

Biraz daha bekledik. Dayımın yüzünde bir gülümseme vardı. Mutluymuşuz ve çadır çok rahatmış gibi bir izlenim oluşturmaya çalışıyordu.

Bir dakika sonra kıvrıcık saçlı genç çocukla, zayıf bir kız gelip çadıra girdiler.

İçerisi bildiğiniz metrobüs gibi oldu. Hem de mesai çıkış saatindeki metrobüs...

“Nasıl? Gayet iyi değil mi?”

Etrafıma baktım. Daha doğrusu bakmaya çalıştım. Çünkü insandan etraf görünmüyordu.

Dayım, “Bence gayet iyi” dedi. “Sıgırdık işte.”

“İyi de dayı” dedim. “Biz böyle tuvalette oturur gibi mi yatacağız çadırda gece?”

Üfak bir kız başını uzatıp çadırdan içeri baktı ve kıkırdadı. Artık içeride nasıl bir manzara varsa... Beş kişi çömelmiş oturuyoruz. Ve birbirimizi çadırın ne kadar geniş olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyoruz.

“Emir, yatınca daha çok yer açılır” dedi dayım. “Üst taraf boşalıyor en azından.”

Üst taraf boşalır derken? Kat mı çıkacağız dayı boşalan yere?

Adam, “İsterseniz yatalım, bir de öyle bakın” dedi.

Samimiyet dozu iyice artıyordu. “Gerek yok” dedim. “Dayı, sen tamam diyorsan benim için sıkıntı yok!”

“Çıkalım o zaman” dedi dayım.

Kümeden çıkan tavuklar gibi sırayla dışarı çıktık. Birkaç müşteri şaşkın yüzlerle bize bakıyordu.

“İsterseniz daha büyük modellere bakalım?” dedi adam dayıma.

İrili ufaklı çadırların arasından eğile büküle yürüyerek daha büyük bir çadırın yanına geldik. Dayım fiyatını sordu. Cevabı alınca da garip bir mimik yapıp “Yok ya” dedi. “Bu çadırda samimiyet yok. Baksana, kocaman.”

Samimiyeti metrekaireyle ölçen tuhaf bir yaklaşım... Ama bir şey demedim artık. Adama teşekkür edip mağazanın içinde biraz daha gezdik. Kaykayların olduğu bölümde bir tane kaykaya binip sürmeye çalışırken, dayım “Emir, ben biraz dolaşayım. Birazdan buluşuruz” deyip gitti. Ben de kaykaydan düşünce bisiklete, ondan sıkılınca scooter’a bindim. Basket topları, tenis racketleri, egzersiz bisikletleri falan, bayağı bir takıldım. Mağaza resmen eğlence parkı gibiydi.

“Mağazamız on beş dakika içinde kapanacaktır. Lütfen kasalara doğru ilerleyin!” anonsu gelince de dayımı aramaya başladım.

Ama yoktu! Her yere bakmıştım. Dayımı bulamıyordum.

Belki yine çadırlara bakıyordur diye bütün çadırların içlerini kontrol ettim. Ama çadırlar boştu. Hızlı adımlarla mağazayı birkaç tur dolaştım. Hayır, yoktu. Yerler de betonde, yarılp içine giremezdi yani.

Paletlerin, deniz gözlüklerinin falan olduğu bir reyondan geçerken boğuk bir ses duydum. Sanki birisi “Emir!” diye sesleniyordu.

Durup dinledim. Ses, dayımın sesiydi ama sanki kuyudan geliyor gibiydi.

“Dayı, sen misin?” diye karşılık verdim.

“Evet Emir, benim.”

Etrafıma baktım. Hiç kimse yoktu.

“Dayı neredesin?”

“Buradayım.”

Sağ ol dayı. Çok yardımcı oldu bu tarif.

“Ortadaki kabindeyim. Gelsene buraya.”

Sağ tarafıma baktım. Ses, soyunma kabinlerinden geliyordu. Kapının önüne gittim. İçeriden garip, boğuşmaya benzer sesler duyuluyordu.

“Dayı, ne yapıyorsun?” dedim.

“Sorma ya” dedi dayım. Bu sırada kapı hafifçe aralandı. Ve bir şey gözüksü. Bir şey diyorum çünkü önce ne olduğunu anlayamadım. Dayımın kolları ve omuzları çıplaktı. Göğsünden aşağıya doğru siyah, iki kol sarkıyordu. Sanki arkasında birisi var da kollarını dayımın üzerinden sallamış gibiydi. Altında da tayt gibi bir şey vardı. Gülmeye başladım.

“Emir, gülme! Yardım et. Çıkaramıyorum şunu.”

“Dayı, bu ne ya?”

“Dalgıç elbisesi deneyeyim dedim ama çok dar geldi. Çıkarmaya çalıştım olmadı. Vücuduma yapıştı kaldı. Ben de önce kolları kurtarayım deyip kollarımı çıkardım. Ama bu arada iyice düğüm oldum.”

Dayımın üzerinde gece elbisesi gibi duran dalgıç kıyafetine baktım. Çok fena bir manzaraydı. Etrafı bir kolaçan edip kabine girdim.

“Sen şimdi arkaya geç. Tutup yukarı doğru çek.”

“Neyi tutup çekeceğim dayı?”

“Oğlum, bunu işte. Dalgıç kıyafetinin üst kısmını. Bütün kuvvetinle asıl.”

Belinden bir boşluk yakalayıp kauçuğa benzeyen kıyafeti tutup yukarı doğru çekmeye çalıştım. Biraz sıyrıldı ama çıkmıyordu.

“Bence yukarı doğru değil de aşağı doğru çekip çıkaralım” dedim. Ama üst kıyafeti alttan çıkarmak nasıl olacaktı acaba?

Biz içeride uğraşırken kapıyı birisi tıklattı. Eyvah!

“Affedersiniz, mağazamız kapanıyor da...”

Mecburen kapıyı açıp dışarı çıktım. Kız şaşkın gözlerle önce bana, sonra eğilip kapının aralığından dayıma baktı. Ben alttan zorlayınca dalgıç kıyafetinin üst kısmı biraz yukarı çıkmıştı. Kollar, omuzlar ve göbek açıktaydı. Altta tayt vardı. Dayımın yüzü pespembe bir halde kıza bakıyordu.

“Ben bunu deneyeyim dedim de...” dedi mahcup bir ses tonuyla.

Kız bir şey demeden gitti. Biraz sonra birlikte çadıra girdiğimiz kıvrıkcık saçlı adamla birlikte geldiler. Dayıma bakarlarken gülmemek için kendilerini zor tutuyor gibilerdi.

“Bu kıyafet kuru kuru giyilmez beyefendi” dedi adam.

“Çay söyleyin de öyle giyeyim o zaman” dedi dayım gülmeye çalışarak. Adamlar gülmeyince, “Kuru kuru gitmez deriz ya hani! Çay alırsız yanına” dedi gülümsemesini artırıp.

Ama yok. Espriyi anlayamıyorlardı.

En sonunda dayım “Ne yapacaktım? Sabunlayıp da mı giyecektim?” dedi sinirli bir şekilde. Galiba canı yanmaya başlamıştı.

“Evet” dedi adam. “Sabun da olur, şampuan da. Kayganlaştırmak için.”

Eyvah! Şimdi kayganlaşsın diye şampuan dökerlerse tam rezalet olacaktı. Ah be dayı! Senin neyine dalgıç kıyafeti denemek! Hem de kuru kuru...

Adam kabine girdi. İçeriden garip sesler geldi. Birkaç dakika sonra da adam elinde dalgıç kıyafetinin üst kısmıyla çıktı. Dayım içeriden, “Altı nasıl yapacağız?” diye seslendi.

“Onu da ben mi çıkarayım beyefendi?”

“Haa, yok” dedi dayım. “Olmaz tabii”

“Biraz zorlayın. Çıkar.”

Dayım kapıyı kapatıp tekrar içeri girdi. Bu arada kabin sallanmaya başladı. Adamla kız yanaşıp kabin devrilmesin diye kenarlardan tuttular. Bu sırada birkaç çalışan daha geldi. Hepsi fısıldaşarak ve gülerek konuşuyorlardı. Dayım da içeride “Çıksana ya, çıksana” diye söyleniyordu. Tam rezil olmuştu anlayacağınız.

Beş dakika kadar bekledik. İçerideki sesler kesildi. Sonra öfkeli ve yorgun bir ses geldi kabinde.

“Çıkıyor meret. Ben bunu satın alsam olur mu?”

Hayda! Eve bu taytla mı gideceğiz yani?

“Olabilir beyefendi. İsterseniz şampuan da getirebiliriz.”

“Yok yok. Ben alayım bunu. Şampuan falan olmaz şimdi.”

Dayım birkaç dakika sonra altında tayt, ayağında kundura, üstünde kareli gömlekle çıktı. Bir elinde de pantolonunu tutuyordu. Çok fena bir manzaraydı. Allah'tan içeride pek fazla müşteri yoktu.

Çalışanlar kendi aralarında gülüşürken kasaya doğru yürüdük. Dayım parayı ödedi. Sonra kumaş pantolonu beline sarıp hızla arabaya doğru koşturduk. Koşarken ikimize de gülme krizi geldi. Kahkahalar atarak arabaya bindik.

“Neye niyet, neye kısmet işte” dedi dayım.

“Sorma dayı” dedim. “Kampçı havalarında geldin, balerin gibi dönüyorsun.”

Bu arada konuya biraz hızlı girdim galiba. Bu mağazada ne aradığımızdan, niye çadır baktığımızdan falan bahsetmedim.

Siz tahmin etmişsinizdir gerçi ama hadi ben anlatayım yine de.